

avant...!

figueras 5 octubre 1932 - n.º 28

periòdic d'esquerra

redacció: rambla

assemblea preparatòria

Tal com havíem anunciat el prop·passat 23 de setembre, vàrem reunir-nos en Assemblea pública per a tractar si hi havia possibilitat, de constituir, a la nostra ciutat, un partit polític independent, de caire veritablement esquerrà.

L'orientació que portava el nostre grup, reflexada a bastament en les pàgines d'*avant*! era prou concisa perquè hom s'adonés que la nostra finalitat era crear una agrupació proletària autònoma, sense que això ens privi, quan es cregui convenient i per acord de la majoria, adherir-nos a altre partit de classe.

En aquesta primera reunió va assistir-hi bon nombre de ciutadans. Això ens ha decidit portar endavant la creació de l'entitat projectada.

Per unanimitat va acordar-se que la nostra agrupació es denominarà *Avançada de l'Empordà*, i que *avant*! en fos l'òrgan oficial.

Nosaltres no obrim les portes a tothom, som més escrupolosos que els partits polítics burgesos. Volem construir la nostra entitat amb base sòlida, i en definir-nos ens cal fer-ho concretament.

El nostre poble està remogut per un noble afany de renovació política i social. Ací i allà sols oïu un mot: justícia....

Hem viscut períodes vergonyosos. Lassats de cos i esperit davant l'impotència d'acabar amb aquells governants despòtics que s'imposaven per la força bruta dels seus mercenaris.

Aconseguírem desprendre'ns d'aquesta repugnant càrrega, quan tots ens ajuntàrem lluitant en bloc contra l'enemic comú.

I amb un acte ple de civisme vàrem assolir esfondrar un reialme que s'aguantava amb llargues i potents arrels.

Avui el problema nacional es presenta en tons distints. Ja no és possible que anem tots pel mateix camí; ha calgut separar-nos, i mentre uns s'han decantat a la dreta, nosaltres, amatents, conscients de la nostra responsabilitat, hem seguit pel viarany de la veritable esquerra.

En aquests moments, els partits polítics van definint-se. Avui sols podem admetre dues denominacions: partit burgès i partit de classe.

En el primer hi militen: els grans propietaris urbans, hisendats, importants terratinents, fabricants, banquers i la majoria de buròcrates.

El seu lema és: feudalisme, jesuïtisme, caciquisme.

En el segon s'hi aplèguen: els obrers, els camperols i aquells petits burgesos que capeixen amb tota exactitud la transcendència històrica del present moment.

El seu lema és: llibertat, igualtat, fraternitat.

Els primers són reaccionaris; els segons idealistes.

Els proletaris, freturant portar a la pràctica la consigna revolucionària que la burgesia ha llançat, i els explotadors imposant-se al desig del poble, falsejant descaradament la veritat darrera els fusells dels seus homes de confiança.

Però la revolució va gestant-se, arreu s'aixequen els damnats en crit de rebel·lia. I el soroll rítmic de la marxa proletària, comença a esverar al nostre enemic secular.

Avançada de l'Empordà aportarà a la brega el màxim ajut moral i material. Els seus integrants són homes lliures, fermes defensors de les reivindicacions proletàries. Decidits lluitadors encaminats a aconseguir aquell benestar que se'ns promet des de fa segles, i que sols podrem assolir-lo pel nostre personal esforç. !Proletaris de l'Empordà, lluitem per la llibertat!.

full quinzenal

suggerències actuals

Després de l'arribada triomfal - com no pot esperar-ne d'altra - del Cap de Govern i ministre de la Guerra, senyor Manuel Azaña, a terres catalanes, hem recordat, amb silenci i repòs, l'entusiasme de les multituds que exterioritzaven la seva simpatia per la personalitat tan remarcable de la política ibèrica dels nostres dies. El poble barceloní, el poble català, en aclamar vivament el President del Consell de ministres, ho feia d'una fàisó sincera i prenyada de noblesa reconeixent en ell, l'home que ha treballat per tal que fos una realitat l'implantació d'un codi autònom que legalitzés les llibertats tan anhelades de Catalunya, malgrat que aquestes llibertats no hagin estat totes les que el poble català aspirava i confiava assolir.

Cal dir, però, que les paraules que adreçà Azaña des del balcó del Palau de la Generalitat, no van plaure íntegrament al poble congregat a la Plaça de la República.

Amb aquestes rattles volem dir - no hem pas d'amagar-ho - que, d'una manera ben notable, van causar una viva decepció els mots últims del parlament del senyor Azaña en llançar solament el crits de: Viva España!, Viva la República!, Viva la Libertad!

El poble català que, ardidament, es manifestava amb tota la magnitud, intensitat i joia de què és capaç per a palesar el seu afecte als homes veritablement comprensius, sortí de la plaça de la República amb una ombra d'aclaparament que deixava entreveure el seu ressentiment, el seu disgust, més o menys significatiu.

Els catalans que escoltaven Azaña, no podien dubtar que ell, justament en el dia considerat solemne i transcendental del lliurament oficial de l'Estatut de

(continua a la segona pàgina)